

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld.40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in osnema (inserte) vsprejema upravnništvo in ekspedicijska v „Katol. Tiskarni“, Vedničkove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 69.

V Ljubljani, v torek 24. marca 1896.

Letnik XXIV.

Naši dolgovi.

„Dolg je huda reč,“ pravijo Slovenci. Se hujši pa je, če je treba od njega plačati obresti. Posestnik, ki ima mnogo dolgov, od katerih mora plačati obresti, ima dvojen davek, on je pravi tlačan svojega upnika, kajti svoj zaslužek mora njemu dati, ne da bi s tem svoj dolg zmanjšal. Ni torej res, da je tlaka odpravljena, naši močno zadolženi kmetje tlačanijo v drugi obliki še huje ko prej. Mi ne rečemo, da se je kmetom pod tlako in desetino dobro godilo, tudi si te davščine nikakor ne želimo nazaj, kar bi bilo do skrajnosti smešno in absurdno, ker graščaki ne opravljajo več tega, za kar so tlako in desetino jemali. Morali so namreč za to rediti in oboroževati vojaške hlapce ter tudi sami z njimi v vojsko iti in deželo braniti, kmet pa je bil v srednjem veku vojaščine oproščen in je smel ostati pri svojem delu; v mirnih časih pa so graščaki vodili vse pravosodje in deloma tudi to, kar je zdaj naloga občinskih in političnih uradov. Vseh teh opravkov so graščaki zdaj oproščeni, torej še obresti od zemljiške odveze po krivici uživajo, toliko manj, da bi se jim priznala kaka pravica, tirjati od kmetov katero koli brezplačno delo ali katero koli davščino. Tisti časi so za vselej minuli; vendar smo hoteli reči, da tlaka s tem ni odpravljena, le da jo namesto graščakov pobirajo kapitalisti in drugi ljudje, ki denar na obresti posojujejo.

Ob času tlake je moral kmet v graščini zastonj delati k večjemu kakih 20 dnij v letu. Če računamo vrednost dela jednega dneva na 1 gld., opravil je tlake za 20 gld. Če je pa zdaj kmet 1000 gld. dolžan, mora plačati 50 gld. obrestij, torej opravi tlake več ko dvakrat toliko ko prej. S

tem pa vsa njegova tlaka še ni opravljena, kajti on ima tlako tudi pri davkih. Avstrija ima okoli 4000 milijonov goldinarjev dolgov, od katerih je treba plačati obresti, ki znašajo na leto 168 milijonov goldinarjev. Da se ta ogromni denar vkup spravi, morajo ljudje toliko več davka plačati, to je z drugo besedo, oni morajo tlako delati velikim kapitalistom.

O naših dolgovih je navedel poslanec Schlesinger v državnem zboru sledeče številke: Za l. 1896 nam je plačati obrestij 168 milijonov goldinarjev, to je jedna četrtinka vsega davka. Za to tlako, namreč plačevanje obrestij, mora plačati vsaki človek v državi, torej tudi otrok v zibeli, povprečno 20 kr. na dan. 168.000 družin bi se lahko dobro preživelo s tem denarjem, prišlo bi namreč 1000 gld. letne plače na jedno družino. V kratkem bodo obresti narastle na letnih 170 milijonov, v 20 letih 3400 milijonov. Ako se k tem še prištejejo dolgovi dežel, občin, društev in posamičnih posestnikov, smejo se vse obresti v 20 letih računati na 10.000 milijonov. Ta ogromna svota se ne more v zlatu plačati, ker vsega zlata nimamo več ko za 1000 milijonov goldinarjev. Torej se bodo morala prodajati nepremična posestva, zemljišča in hiše, da se upniki zadovoljijo. Vsa zemlja pride torej v kratkem v roke kapitalistov.

Če so te številke resnične, in nimamo vzroka nad tem dvomiti, potem res ne bo družega preostajalo, ko povrniti se zopet k srebrnemu in papirnatemu denarju. Srebra je mnogo na svetu in ves promet bi se poživil, ko bi srebro svojo prejšnjo vrednost nazaj dobilo in se rabilo tudi kot denar, kajti potem bi bilo mnogo več denarja med ljudstvom. To so začeli spoznavati celó že Angleži, ki

prej o srebrni veljavi niso nič slišati hoteli. Iz Anglije se širi klic po dvojni veljavi (zlati in srebrni) po vsej srednji Evropi, na Francoskem, Nemškem, Belgijskem, Nizozemskem in Danskem. Za revno ljudstvo, ki zlata skoro nikoli ne vidi, ker mu le mali denar, t. j. drobiž v roke pride, bila bi velika dobrota, ko bi tudi srebrni denar v veljavo stopil, kajti pri izključni zlati veljavi je srebro le drobiž, ki ima posiljeno veljavo le v dotični državi, ne pa čez njene meje. Tako velja naša krona 50 kr., njena srebrna vrednost se pa ceni le na 24 kr., to je, če stopim preko državne meje, ne dobim več za njo ko 24 kr., kar je srebro samo na sebi vredno. Če se pa srebro kot pravi denar (ne kot drobiž) uvede, potem se mora njegova cena za stalno določiti, naše krone bi se delale najbrž nekoliko večje, zato pa bi tudi čez državno mejo, kakor tudi v skrinji shranjene vedno svojo vrednost ohranile. Kar pa zadene papirnat denar, zamogel bi se tisti nasloniti na hipoteko, potem za njega ni treba srebrne ali zlate zaloge.

Kar je zdaj dolžno pismo, ki je vknjiženo na kako zemljišče ali hišo, namreč papir gotove vrednosti, taka gotova vrednost bi se dala lahko tudi papirnatemu denarju, ako bi se taki vrednostni papirji v manjših svotah po 5, 10 in 50 gld. izdali in glasili kot zadolžnice posamičnih dežel, občin, gospodarskih zadrug itd., ki bi z vsem svojim premoženjem in nepremičnim premoženjem za-nje jamčile.

Vendar pa srebrni in papirnat denar ne bi bila še rešitev, ampak le olajšava za ljudstvo. Dokler ljudstvo ne rešimo sedanjih toli ogromnih plačil v podobi davkov in obrestij, ni pričakovati dobrih časov. Ker pa nam največ plačil nakladajo obresti od dolgov, treba je, da začnemo premišlje-

LISTEK.

O smrti očetovi.

(Spisal Kdorkoli.)

To je bilo jutro, to je bilo jutro! Ah, kakó je bilo meni takrat pri srečju! Gospodinja stopi z nekim drobnim piscem v roki sočutno k meni in mi pravi: „Vaš oče, dragi, je bolan, hudó bolan. Tukaj mi pišejo“, dejala je — ni mi hotela dati pisma — „da pridite nemudoma domu, ker je precej nevarno, ako hočete sploh še . . .“, no, no, hotela sem reči, da je hudó nevarno! To sem jo pogledal! S takimi debelimi, začudenimi očmi, saj veste! Jel sem se obračati in ugibati, da li veljajo te besede meni ali kateremu drugemu. Ne, meni so bile namenjene. Moj oče bolan?! Kakó to? Saj sem ga zapustil pred nekoliko dnevi skoraj popolnoma ozdravelega in, in krepkega. In vendar! Strašna misel se je pojavila v mojih možganih, a jaz ne vem, kaj sem na to storil. Hitel sem menda, hitel kakor veter, kakor zla novica sama, na kolodvor in nisem se preje zavedel, kje sem, kaj delam, kam grem, nego je odpihal vlak proti domačim krajem.

To je bila čudna vožnja! Ne taka, kakor sem jo imel prejšnje čase, ko sem kot mlad dijaček hitel domu na vesele praznike in počitnice. Kakó mi je takrat vzigravalo srcé v mladih prsih, ej, veselje je hitelo iz srcá v grlo in kar zadušiti me je hotelo; a letelo je še naprej k ustim, da so go-

vorila prešerne, samosvestne besede, jeses! da so pušila drobne, uboge svalčice brez pardona, uj, pa kakó! In pohitelo je še dalje v oči, da so se svetile in žarile kakor o jutru rmena zora, kakor samo solnce nebeško. Jaz sem bil mali gospodček in zavriskal bi: jujujuju! . . . Toda zdaj! Črni dim puha jezni vlak iz sebe, a kolesa škripljejo, ropotajo, vozovi ječé; vse na okoli, kamor se ozreš, takšna tema! A v kupeju samem tako slabo svetlika blede plamen sredi stropa, kakor bi hotel vsak čas ugasniti . . . In zaduhlo je v vozu, in nobenega človeka notri! . . . O pač! Tam v drugem predelu leži nekdo in smrči . . . Uj! Kakó je to pusto, dolgočasno! Sedem na klop in zrem v nasproti viseči list: Auszug, Extratto, Kiwonat. Črke mi jamejo plesati pred očmi, oči mi postanejo težke. Sipe pri oknih klepečejo. Hočem se razvedriti in dihati hladni, sveži zrak; s težavo potegnem šipo doli in pogledam skozi. Sapa mrzla in jesenska, vlažna, neprijetna sapa poveja vame. Tam spredaj — glej — drdrá lokomotiva, silno obrača velika kolesa, puha težki dim iz sébe, ruje, stoka, a vozovi ječé za njo, kolesa cviliijo . . .; mi pa letimo preko polj in gozdov, preko čuvajnic, hiš in cerkva, dalje, vedno dalje. Oj, to ti je moč, to ti je moč — preustvarjajoča moč človeška. Vse se ji mora upogniti, siloma tira za seboj vse slojeve. In vendar konečno . . . je vse le dim, samó dim vse, kar je v nji, in človeštvu ni dobro vzlic gospodarske preustrojbe, vane strojne dobe, in mu . . . ne bó,

kajti le jeden je bil Krist, da se je daroval, a zdaj kliče egoizem: „Brate! Hitiva skupno naprej, naprej!“ a misli: „Brate! Ti le pojdi lepo za menoj!“ — Oj to ti je moč, velika moč!

Zaprem okno in zopet sedem.

Pomislim.

Moj oče je hudo bolan. Pa vendar ne za smrt!

Če bi umrl! Strah me je le pomisliti na kaj takega. Ah! Čemu si pač puščam take misli v glavo. On, pa umrl! Morda res, da je še nekoliko bolan; zadnjič so mi celó pisali, da je jedenkrat kri bruhal. Toda . . . zdravnik je zatrdno rekel, da ni nič nevarnega. V par tednih — rekel je zdravnik — bode oče zopet čil in zdrav, da bo veselje. To je le od prehlajenja, tako je rekel, a zdravnik mora že vedeti, varovati se mora, pa bo kmalu ukreval. Vina ne sme piti, napenjati se ne sme. Kaj, ko bi se pa zdravnik vendarle motil! Saj je človek! Morda pa je tudi kak slab mazač, Bog ve! Nič ni zapati. Morda pa se tudi oče ni varoval . . . Jaz bi prišel domu, . . . pa bi ga našel . . . na odru . . . Eja! kakšne misli se polastujejo moje duše. Kje je to sploh mogoče. On, pa umrl! kaj še, kaj še! Miruj, ubogo srcé, ne straši se po nepotrebnem! . . .

„Ten, ten!“ oglašil se je hkrati zvon in me zbudil iz tožnega premišljevanja. Prvo postajo imamo že. Mladi železnični uradnik, postajni nadzornik z rdečo kapico — glej — hiti k vlaku, sprevodniki poskačejo raz vozé in jamejo klicati imé postaje.

vati, kako znižati te obresti in kako sploh poplačati vse dolgove, tako državne, kakor zasebne. Da teh dolgov v enem letu ali v desetih letih ne moremo plačati, je jasno. Vendar pa se mora enkrat začeti, in če letos le nekaj poplačamo, za toliko je dolg manjši, in prihodnje leto so tudi obresti manjši. Leto za letom bi se dolg manjšal, s tem bi se zmanjšale tudi obresti in lahko bi se polagoma znižali davki ali pa bi plačevanje dolga v hitrejši tir prišlo. To je naloga, ki je vredna, da jo preudarjajo naši državniki.

Nedoslednosti.

Liberalnemu nasprotnemu listu porodila se je nova vrsta člankov proti našim ugovorom iz časa imenovanja Safarjeve ljubljene osebe v deželni šolski svet — iz Gorenjske strani. Zadnje dni izšla je prva serija fulminantnih, domovino branečih fundamentalnih člankov. Sprava in ljubezen je sklenjena — civilni zakon sklenil je doktor Nevesekdo z urednikom zloglasnega „Laibacher Wochenblatt“ i sedanjim ljubljencem planinskega Hrvata. Domovina bodi brez skrbi, mati Slovenija ne zakrivaj več svojega tužnega obraza — brezdomovinci so premagani. Nemškutar najnovejšega kroja napovedal je sovragom boj — in uničil jih, strél jih v prah in pepel.

Žilavi, probujeni in nevstrašeni voditelji vzeli so v roke vajete domovinskega voza in sedaj vplivno po radikalno samoslovenskih načelih hodijo pot vedno niže in niže, da pridejo tem preje do vrhunca svoje nizkote. Naravno je, da na poševni viseči stezi se pride prej do padca, naravno je, da pridete po poti tega radikalizma kmalu do zaželjenega cilja, a gotovo je tudi, da takim dozdevajočim voditeljem iztrga kmalu slovenski narod oskrnjeno slovensko zastavo iz rok.

Narod se sicer uže v velikej večini odvrča od vas — i le še nekaj zaslepljenih fanatikov vrjame in prisega še na najnovejšo Vaše ideje. Toda tudi ti pridejo sčasoma do boljšega prepričanja i Vaša najboljša zagovorniška predavanja ne koristijo Vam nič več. Vi se oddaljate od idej, katere so še sveta našemu ljubljenu slovenskemu narodu — iz golega sovraštva in fanatizma do naših zdravih, času primernih gospodarskih načel zvezali ste se strahoma radi svoje glorijske kranjskimi nemškutarji in hodite na povelje kot borni klečepalci skoz drn in strn z liberalci. In če ne bi bilo drugače, zvezali bi se tudi z Belcebubom samim. Slobodno Vam!

Na Vaše fraze o slovenski narodnosti dali nismo sicer nikdar dosti, poznali smo Vas, a za tako malo značajne Vas vendar nismo smatrali. Narodnost bila je Vam le krava, katera naj bi Vam dala potrebno mleko, sir in maslo — narodnost bila je Vam le, recimo z židom „a Gescheft“, narodnost je dobra za judežve groše. Pokazali ste s tem svoje prepričanje, pokazali ste s tem svoje bratovsko

mišljenje, katero Vas je uže mnogo časa vleklo, oh tako hudo vleklo za liberalnimi renegati, da se niste mogli več ubraniti. Zdaj ste skupaj v enem šatoru, zdaj imate — kakor sami pravite — več vpliva, ker ste združeni. Torej na delo! Pri nas iskali ste mnogo napak i jih še iščete — popravite torej Vi, kar smo mi pregrešili.

G. Detela je bil Vam na poti — gospod dr. Schaffer je bil Vam potrebno zlo, na kvar in pogin Vam samim. Pa saj ga bote Vi bolje poznali, on se je v svojem mišljenju predrugačil samo s tem pristavkom, da sta sedaj z dr. Tavčarjem obadva jednaka.

V svojih člankih odbivali smo Vam vse Vaše jalove izgovore. Odgovorili niste ničesar, pobili še manj. Mi ostanemo pri tem, i večina zdravo mislečih res narodnih i katoliških Slovencev pobija odločno sadove Vašega židovskega liberalizma in se strinja z našimi načeli. Zaman se trudite oprati svoje umazano perilo, ne pomaga Vam tudi vaša najnovejša politika po žargonu dunajskih Revolverlistov. Kedo Vam bode vrjel, da ste bili primorani radi obstanka radikali zma v Slovenceh glasovati za Šaferja. Glasovati ste morali, a to le vsled kompromisa z Nemci, kateri je uže tako star, kakor dolgo je Zvegelj po volji bivše narodne stranke častni meščan slovenske metropole.

Kar se pa Vaše grožnje tiče, da bode te polagoma prinašali od vsakega naših bojnikov dogodljaje iz študentovskih let — seveda samo dobre strani, prepričani bodite, da se Vas ne bojimo. Le na dan z njimi, le odkrijte vse, kar veste in znate. S tem obogatite sami sebe i svojo politično literaturo, s tem korakom pa je tudi zapečaten Vaš političen „finale“. Mi le toliko še rečemo: Pač žalostno in revno mora biti stališče takih nasprotnikov, ki se poslužujejo takih sredstev. To mogoče Vam imponuje — a olikanim in izobraženim možem nikedar. Baratieri, pri Adui smo se videli!

Državni zbor.

Dunaj, 23. marca.

Pričetkom seje predsednik naznanja zahvalo presvetlega cesarja za izraženo sožalje povodom smrti nadvojvode Albrechta Salvatorja. Deželno sodišče v Zadru naznanja, da je ustavilo kazensko postopanje proti posl. Biankiniju.

Posl. Hellrigl v imenu justičnega odseka priporoča, da zbornica pritrdi načrtu zakona glede kupčije na obroke, kakor ga je vrnila gospodska zbornica. Posl. dr. Scheicher obžaluje, da je gospodska zbornica premenila določbo glede kaznij in da se jej mora zbornica pokoriti. Vladni zastopnik vitez Krall odgovarja, da gospodska zbornica tega ni storila z ozirom na agente „izvoljenega“ ljudstva, temveč iz stvarnih vzrokov, ker civilno pravo določa pravno pot. Posl. Kaiser se strinja s Scheicherjem, vendar pa hoče glasovati za predlogo, da se vsaj nekaj doseže. Jako ostro posl.

Steiner napada gospodsko zbornico, ki omejuje pravice državnega zbora. Predsednik govornika zaradi razžaljivih izrazov dvakrat pokliče k redu.

V nadrobni razpravi pri § 10. naglašajo posl. dr. Dyk, da se je gospodska zbornica v tem slučaju držala popolnem kapitalističnega načela. To je obžalovanja vredno sedaj, ko propada gospodarski liberalizem. Zakon ne bode dosegel pravega namena.

Toda zbornica je sprejela načrt zakona brez premembe tudi v tretjem branju.

Posl. vitez Milevski poroča v ime poljedelskega odseka o zakonu glede melioracijskega posojila in predlaga, naj se vsprejme predloga s spremembami gospodske zbornice.

Proti se oglasi posl. Purghart, ki zahteva, naj se pri teh posojilih izplačuje prvi obrok pred začetkom dotične naprave, in kritizuje pogoje za vračevanje in obrestovanje posojila.

Po nekaterih pojasnilih poročevalca se vsprejme nespremenjena predloga v drugem in tretjem branju.

Na to se je vršila razprava o vladni predlogi glede priznanja voznih potov.

Posl. Scheicher graja predlogo, češ da se preveč ozira na druge, kakor pa na poljedelske potrebe, ter naglašajo, da bi se bili morali pritegniti k posvetovanju o imenovanju predlogi poljedelci sami, ki najbolj vedo, kaj jim koristi. Po novem zakonu se bodo le še bolj odprla vrata vsakdanjim pravdam.

Ostali govorniki Purghart, Tschernig, Nitsche, Pacak in Menger so predlagali več sprememb glede sodnijskega poslovanja v pravnih zadevah.

Po nekaterih pojasnilih pravosodnega ministra se vsprejmejo vse določbe vladne predloge.

Koncem seje odgovarja naučni minister baron Gautsch na interpelacijo glede dogodkov na dunajskem vseučilišču. Minister je naznanil, da se vrši stroga preiskava in da bodo trajno izključeni vsi dijak, ki so se vdeležili zadnjih demonstracij.

Prihodnja seja jutri.

Vse zastonj!

Iz Zagreba, 20. marca.

Ko je leta 534 glasoviti vojskovodja Belizar premagal vandalskega kralja Gelimera, dovolil mu je cesar Justinijan, da proslavi sijajni slovesni sprevoz po Carigradu. V tem sprevodu je vodil Belizar tudi vjetege Gelimera, da ga je mogel narod videti. Povešene glave je korakal Gelimer po carigradskih ulicah ter neprenehoma glasno govoril: „Vse zastonj!“ Po dokončanem sprevodu vpraša Belizar vjetege kralja, kaj pomenijo njegove besede, ki jih je za spreveda govoril. „Vsa tvoja slava, pa tudi moč cesarjeva je minljiva,“ odgovori Gelimer. In prav je imel. Kmalu potem je Belizar zgubil vso privrženost na cesarskem odru, pa je pred svojo smrtjo po pripovedovanju celo beračil po carigradskih ulicah. Po Justinijanovi smrti pa je cesarstvo

Posamezni ljudje izstopajo, drugi se pehajo notri. Jedna minuta, dve! . . . Končano! Zvon zaklenka, sprevodnik zatrobi, vlak zapiska, in vozovi se začno zopet pomikati naprej.

Znova se vtopim v misli.

(Dalje sledi.)

Dozdevna ljubezen.

Roman. — Spisal knez M. N. Volkonskij.

(Dalje.)

„Grofica, to je jako krasno, — ti venei raznobojnih svetilnic. Nočete li iti pogledat natančneje?“ rekel je.

„Ne, nočem“, odgovorila je Taša. „Ne ljubim razsvetljave.“

Pokimala je z glavo.

„Ne ljubite, Natalija Aleksejevna!“ vprašal je Ljvov, začudivši se in misleč, da ni razumel. „Ne ljubite razsvetljave?“

„Ne, ne ljubim“, ponovila je Taša in približala se materi, „ali je to tako čudno? ker ste se tako začudili . . .“

„Da, to je prekrasno“, zategnila je Ljvova, in poslušala, kaj govori njen sin, „in z velikim ukusom napravljeno. Kaj vi niste tega mnjenja, Natalija?“

Taša je pokimala z glavo.

„To je jako krasno“, dejala je, „kdor vidi jeden trenotek, nasiti se tako, da želi iti takej domov . . . A poglejte vsaj kje, na desno, tam ni ničesar, samo temen drevored; vi pa čutite tako radost, da ni-

mate pred očmi onih svetlih lučij, da vam je tako tiho, mirno, široko pri srei . . . Kaj ne?“ obrnila se je k materi.

„Ne, ne in ne“, rekel je Kašinskij prebivaje grofico.

„Jaz tudi pravim: ne“, pritrdil je Ljvov, gledaje na temni drevored. „Gotovo ne.“

Taša se je nasmehnila.

„Nu, kaj porečete pa vi?“ obrnil se je Ljvov k Štefanu Aleksejeviču. „S kom ste soglasni, z nami ali z grofico?“

„Seveda, z nami“, rekel je norčuje se Kašinskij.

Bahtemin je molčal.

Taša se je naslonila na opiralo balkona in gledala pred se.

„Nočem, nočem bahati se z vami“, spomnila je, pomislivši o sebi in Bahteminu, hotela je povedati to glasno in ljubo jej je bilo, da je nikakor ni mogel razumeti Štefan Aleksejevič.

„Meni ni ugajala razsvetljava nikdar“, obrnila se je nenadoma, nekoliko pomolčavši, k Bahteminu in pogledala na-nj naravnost, kakor preje.

„Res?“ izustil je jedva Štefan Aleksejevič, a obličje se mu je razvedrilo in oči so povedale Taši, da je razumel, da mu je oprostila, za kar jo zahvaljuje.

Ona se je obrnila za trenotek in postala otožna.

Štefan Aleksejevič je zapazil to.

„Ne, razsvetljava je časih jako lepa, seveda ne taka, kakor ta“, začel je, čuteč, da je treba goveriti kar-koli, da je izobčenje preklicano, da je pa treba biti jako oprezen. „Razsvetljava za carstvanja carja Nikolaja, naprimer. To je bilo baje nekaj čarajočega predivnega.“

„Da“, dela je Taša. „Mama mi je pravila to“, obrnila se je k Bahteminu, „toda nikakor ne morem razumeti, kako je moglo biti to čarajoče.“

In potresla je z rameni, razumela je, da govori Štefan Aleksejevič samo zato, da bi jej ugajal, in se veselo nasmehnila.

Oproščuje se koncem večera se je poklonil Štefan Aleksejevič Taši nizko in razlagaje po svojem živahen izraz njenega lica, odšel bolj srečen, nego vse one dni.

„Mama, kako smešen je ta Bahtemin!“ dejala je Taša grofici, vrnivši se v svojo sobo.

„Smešen? — ne, zdi se mi jako mil“, dela je grofica, gledaje na hčer.

„Ne, smešen“, ponovila je Taša, tiho smeje se. „Strašno smešen.“

In odpustivši čakačo sobarico, jela je čitati kakor vedno pred podobo večerne molitve.

* * *

Po odhodu Ilje Dmitijeviča je videl Bahtemin Tašo še češče nego preje. Skušal je biti vsekdar tam, kjer jo je mogel srečati in čisto je govoril ž njo; toda njijini razgovori so bili sedaj zelo na-

tako propadalo, da je je zadela skoraj tista osoda, kakor Gelimerovo.

Odprimo zgodovino, učiteljico življenja, in povsodi najdemo lahko takih primerov, iz katerih nam done besede: „Vse zastoj!“ Le tam, kjer je delovanje posameznikov kakor tudi celega naroda osnovano na krščanski podlagi, ne najdemo omenjenih besedij! Kaj se je vse počelo v Avstriji, ko je zavladal liberalizem, s katoliško cerkvijo in z njenimi narodi, to je vsakemu dobro znano. In zdaj, ko liberalizem pojema, morejo kristijani zadovoljno klicati: „Vse zastoj!“ Prva trdnjava liberalizma je osvojena, pa če Bog da, pale bodo tudi druge, kajti vse zastoj je moralo biti delovanje stranke, ki ni imela nikjer prave etične podlage, nego je le z lažjo in nasilstvom gospodovala. V svoji ošabnosti ni poznala nobenih mej niti v verskih, niti v narodnih vprašanjih. Najvišja moč bila je tudi njena najvišja postava; kdor se ji ni pokoril, tega so gledali strti in uničiti. Zdaj že sami deloma uvidevajo svoj položaj, ali se ne upajo z resnico na dan, nego ogovarjajo one, ki so jim dokazali njihovo nepošteno igro s potlačenim ljudstvom.

Na Ogerskem je zdaj liberalizem v najlepšem cvetu, ali je v jedru ves črviv, pa mu ni obstanek zagotovljen na dolgo. Ze se vzdiguje katoliška stranka in ž njo tudi potlačeni narodi. Saj je liberalizem povsod enak, a v Avstriji in na Ogerskem tem hujši, kjer je zraven vere imel ugonobiti še narodnosti, posebno slovanske. Tudi ogerskemu liberalizmu ravno zavoljo tega doni še od vseh strani: vse zastoj! Niti se bode umaknila katoliška cerkev, niti se bodo dali udušiti narodi, kakor to Mažari še dandanes mislijo. Borba bode vsaki dan hujša, a zmagati mora pravična stvar; liberalizem pa bode zginil, kakor je prišel.

In pri nas na Hrvatskem? Tukaj ne moremo govoriti o liberalizmu v tolikem obsegu, kakor ga imajo drugod, če tudi je večina našega zbora v tem odsev mažarske liberalne stranke. Pri nas je v verskem pogledu zavladal nevarni indiferentizem, ki razjeda tudi naše širje kroge. V javnih zborih in po časopisju se ne napada toliko katoliška cerkev, ali se zanjo tudi malo mari. To pa nam zelo škodi, ker ta verski indiferentizem izpodjeda moč našega naroda ter ga slabi tudi v narodni borbi. Treba je tedaj tukaj živega preporoda v verskem pogledu, da se mora ob enem nadaljevati naša huda borba za narodno samostalnost. Sicer moramo trditi, da moč naših sedanjih vlastodržcev ni več tako neomejena, kakor je bila pred cesarjevim prihodom. — Zdi se nam, da ta moč že pojema, in da se bo počasi odstranila; ravna se vse seveda po Budimpešti, ali po nekih pojavih je soditi, da je že tudi tukaj zadonelo osodepolno geslo: „Vse zastoj!“ a od tamkaj odmevajo glasi tudi semkaj čez Dravo. „Vse zastoj!“ doni mažarski politiki na iztoku, s tem pa se vzdiguje važnost hrvatskega naroda na iztočnej meji

vadni, pusti, in Taša se je izogibala kakor nalašč, da ne bi govorila ž njim o čemur-koli bolj resnem. Pomnila je materine besede in varovala se je kokeotovati s Stefanom Aleksejevičem, in celo živahna ni bila v njegovej prisotnosti. Toda ne glede na to, da ga je videla, da je znala, da se je veselil, da zapazuje vse, kar dela, in misli samo o njej, bilo jej je prijetno in ljubo, kakor jej je bilo prijetno in ljubo videti vpliv, katerega je imela na-nj, in opazovati, kako vpliva na-nj kaka njena laskava beseda, ali nasprotno nezanimanje za-nj. Često po sprehodu z Bahteminim ali v igri kroglet, katere se je udeleževal, ali zvečer po godbi v vrtu Conversation, ponavljala je Taša, vračaje se domov, z veseljem smehom materi njegove besede in pravila jej, da je smešen, in dasi ni mogla očitati ničesar ni sebi, ni njemu, navdajalo jo je vendar često po takih sprehodih in razgovorih čuvstvo nepremišljenega nemira in krivde pred ženinom in zraven tega je napolejevalo čuvstvo nevolje na Bahtemina njeno dušo.

„Da bi vsaj kmalu odšel“, mislila si je v takih trenutkih, predstavlja se ji s sovraštvom njegovo obličje.

Ko je pa srečavala drugi dan Bahtemina in videla njegov pokorni, zmešani in priljudni, milosti ali nezgode pričakujoči pogled, smehljala se je, postajalo jej je zopet smešno in veselo in pomirjevala se je.

„Same norčije“, govorila si je in odganjala od sebe nemirne misli. (Dalje sledi.)

naše države. „Vse zastoj!“ je bil trud mnogih mogočnejšev, da se Hrvati ugonobijo, a zdaj vsi prevarjeni vidijo, da je to nemogoče, in da morajo ž njim računati.

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. marca.

Is mladočeskega tabora. Vedno določeneje se pokazuje, da gineva pri Mladočeskih polagoma ona stroga opozicija nasproti vladi, katere se je svojodobno tako rada naglašala. Le sedem poslancev šteje še mladočeski klub, kateri so ostali zvesti svojim načelom in se ne dajo voditi posl. Eimu, ki je že pod Taaffejevo vlado nagovarjal svoje pristaše k zmernosti in oportunizmu in ki je jedini zakrivil, da je odstopil posl. Fořt, kateri bi bil Badeniju delal mnogo „neprijetnosti“. Imenovana sedmerica obstoji iz poslancev: Březnovski, Vařaty, Sokol, Purgart, Rařin, Šamanek in Šil, ki bodo pa tudi kmalu po vzgledu Fořtovem odrekli svoje delovanje v mladočeskem klubu. Po poročilu lista „Viřehrad“ so češki volilci zelo nezadovoljni s postopanjem večine mladočeskimi poslanci, in bodo baje izrekli strogo sodbo ob priliki bodočih volitev.

Kongres železničarjev. Predvčeranjim se je pričel na Dunaju shod avstrijskih železničarjev, katerega se je udeležilo 93 odposlancev iz raznih krajev. Govori so se vršili v nemškem, češkem in poljskem jeziku. Zborovalna soba je bila okrašena z raznimi železniškimi znamenji, na odru pa je stala z venci obdana soha Lassalova, v znak, da je cela stvar v krepljivih socijalne demokracije. Razni socijalistični govorniki so razpravljali znane fraze, da je zboljšanje položaja železničarjev mogoče le potom socijalne demokracije. Posebno na široko pa se je razpravljalo vprašanje gledé prvega maja. Mej govorniki so se po svoje odlikovali po ebno urednik Tomschik in socijalistična vodji Schrammel in dr. Ellenbogen. Posebno pa je zborovalce razburilo to, da nekatera železniška ravnateljstva niso hotela dovoliti dopusta svojim podložnikom. Vsprejela se je soglasno resolucija, v kateri se protestuje zoper postopanje imenovanih oblastev. Nekateri govorniki so pretili celo s splošnim strajkom, ako se jim ne dovolijo zborovalne pravice. Shod se nadaljuje v prvih dneh prihodnjega tedna. Z našega stališča sicer ne moremo odobravati, da se kratijo železničarjem po državnem zakonu priznane pravice, kajti ti so državljani kakor drugi služabniki, vendar pa nikakor ne škodi, ako se energično stopi na prste anarhističnim načelom, katere se po socijalni demokraciji vedno bolj razširjajo mej železniškimi služabniki.

Italijanska zbornica je v sobotni seji po daljši zelo burni debati z 214 proti 47 glasovom vsprejela vladno predlogo glede kredita za Afriko. Takoj pričetkom se je se je vnel hud prepir mej bivšim vojnim ministrom Mocennijem in posl. Barzilajem glede nekaterih tajnostij z ozirom na generala Baratierija. Konečno sta si napovedala dvoboj, pri katerem je pa, kakor se poroča, podlegel Barzilaj. Splošno razburjenost je pomiril general Ricotti s svojim pojasnilom o zadnjem porazu pri Adui in ministerski predsednik Rudini s svojo častjo za Italijo. Pri glasovanju se je zavrgel predlog posl. Sonino, naj se dovoli kredit, političen obračun s prejšnjo vlado naj se pa odloži za poznejši čas, kakor tudi predlog socijalistov, ki so zahtevali, da se odpokliče armada iz Afrike. Tako je torej zbornica rešila nujno nalogo, katere posledice bode pa občutilo le ubogo ljudstvo, ki bode kmalu javno povedalo svoje mnenje, ako bode moralo s krvjo in denarjem plačati mesto zmage le še sramotnejši poraz.

Vojska v Afriki. V zadnjem času dobivamo vedno redkeje poročila z afriškega bojišča. Le sem in tje objavijo uradni listi kako poročilo, v katerem se govori o neznatnih napadih dervišev v bližini Kasale. Tako poročilo od 20. t. m. pripoveduje, da je 1500 dervišev štirikrat napadlo posadko pri Kasali, a se je vselej moralo umakniti z znatnimi izgubami (?). Potemtakem je soditi, da se toliko marljiveje organizujejo ostale čete in pripravljajo na skupen napad. Ob enem pa se vrše tudi pogajanja mej Italijani in kraljem Menelikom. Najnovejše poročilo javlja, da zahteva neguš 25 milijonov lir vojne odškodnine, poleg tega pa se tudi strogo drži vseh prejšnjih zahtev. Italijanska vlada seveda noče privoliti v tako sramotne pogoje, ker še vedno upa, da bode zmagala Italija. V resnici se pa s tem le slepi ubogo tlačeno ljudstvo, ki vedno glasneje za-

hteva računa za svoj ogromni davek. Menelik gotovo ne bode preveč silil v mir z Italijo, ker bode itak dospel do svojega cilja.

Anglija in egiptovsko vprašanje. V angleški spodnji zbornici se vrše te dni jako burne razprave o ekspediciji v Afriki. Posebno goreč zagovornik pričetega podjetja je minister Chamberlain, ki je v zadnji seji izjavil, da hoče vlada nadaljevati okupacijo tako dolgo, dokler ni delo končano. Ostro je vlado napadal poslanec Morley, ki je poudarjal, da vse evropske velemoči želé, da ostane Egipt samostojen in torej za Anglijo nikakor ni častno, ako nadaljuje pričeto akcijo. Vkljub velikemu vladnemu pritisku pa je dospela večina do prepričanja, da je ekspedicija velika nesmisel, ker je dovolj znano, da Angleži ne morejo biti kos ogromni premoči dervišev. Osman Digma zbira okrog sebe vse moštvo od 18. do 60. leta. Splošno se sodi, da bode zbrana derviška armada mnogo preje pri Dongali, nego angleške čete.

Angleška ekspedicija v Afriki. V zadnjem času so nekako potihnile poročila z abesinskega bojišča in vsa Evropa obrača sedaj svojo pozornost v sudanske pokrajine, posebno pa na Nilovo porečje. Ogromne čete sudanskih dervišev so napotile angleško vlado, da je jela resno se pečati z egiptovskim vprašanjem in misliti na večjo ekspedicijo. Angleški podtajnik v zunanjem ministerstvu Curzon je iz lastne inicijative poslal nekoliko bataljonov na afriško obrežje in nameraval skupno z ondotno angleško posadko prodirati proti jugu. Iz naslednjih podatkov je pa razvidno, da angleška vlada ne mora računati na kak uspeh in da ji je že sedaj upadel pogum, ko se je prepričala o številu sudanskih bojnikov. Egiptovsko-angleške čete obstoje sedaj iz 12 bataljonov Afrikancev in jednega batalijona Angležev, torej štejejo skupno kakih 8—9000 mož. Nasprotno pa razpolaga Abdullahi z naslednjimi močmi: v Dongali 9300, v Berberiji 4600, v pokrajini Omdurman 65.000 in v bližini Kasale 12.500 mož. Mej temi je blizu 5000 jezdecev: poleg tega pa imajo derviši skupno nad 70 topov. V takem položaju je največja nesmisel, ako upajo evropske vlade na kak ugoden uspeh, kajti poleg tega, da število afriških čet tako znatno prekaša število evropskih vojakov, so tudi Afričani veliko bolje organizovani, kakor Evropejci, in je v slučaju nevarnosti na mah po koncu cela Afrika. Po tem takim je pa tudi umevno, zakaj je izgubil general Baldissera poslednjo nado na kako zmago nad Abesinci, in se torej ni čuditi, ako želi prej ko prej biti rešen velike odgovornosti.

Razgled po slovanskem svetu.

Napredek v stenografiji na slovanskem jugu.

Iz Zagreba, 14. marca.

Dne 8. marca je bila glavna skupščina stenografskega društva. Predsednik prof. Fr. Magdić razjasni skupščini, zakaj se lani ni mogla obdržati. Sodelavci pri listu „Stenografu“ so namreč zaostali z duševnimi prinosi tako, da so izšle samo štiri številke z l. 1894. Vrh tega pa je bil predsednik sam z delom preobložen, ker je imel po nalogu vlade sestaviti učno knjigo za stenografijo, pa ni mogel sam izdajati lista. Vendar pa se je društvo živo trudilo, da se stenografija vvede v šole zagrebške, kar se je tudi zgodilo z odlokom deželne vlade, ki je lanskega leta imenovala prof. Stanka Miholića za učitelja stenografije na vseh srednjih šolah zagrebških, a slednjič tudi na vseučilišču. Na ta način se je pri nas stenografiji dal velik delokrog, večji nego v mnogih naprednih deželah, kar se mora le odobravati.

■ V listu „Stenografu“ pa je zdaj tudi čisto dovršen sostav hrvatske in slovenske stenografije, a polovica ga izhaja litografirana, pa se more tako rabiti po šolah kot stenografska čitanka.

Tajnik St. Miholić je v svojem poročilu omenil, da se je društvo v prošlem letu trudilo mnogo, da bode društveno glasilo v vsakem pogledu uzorno. List je izhajal zares v redu in prinašal obilno gradivo. Vrh tega pa je izdal tudi tajnik sam učno knjigo za stenografijo. Za to knjigo, kakor tudi za Magdićevo se zanimajo stenografi ter jih v svojih recenzijah hvalijo kot dobre pomočne knjige za poduk v stenografiji. Sami Srbi so se jih poprijeli ter bodo vporabili tudi za svoj jezik po Gabelsbergerovem sistemu.

Društvo je izposlovalo, da se je imenovala tudi

izpraševalna komisija za kandidate iz stenografije, pa so neki kandidati že izprašani pred njo z dobrim uspehom. Nadjamo se, da se jih prijavi vsako leto več.

Od velike važnosti je stenografija v praksi za sabore. V hrvatskem saboru je osnovan poseben stenografski urad od 12 članov, ravno tako tudi v saboru dalmatinskem, ki dobiva stenografe iz Zagreba, in v istrijskem, ki je letos imel prvič hrvatskega stenografa. Pa ne samo v saborih nego tudi pri sodnijskih razpravah, v raznih skupščinah, sestankih, uradih in pisarnah se vedno bolj ceni stenografija.

Dalmatinski sabor je sklenil, da se razpiše za dva učenca, ki bi se hotela izuriti v Zagrebu v stenografiji, deželna podpora, da se sčasoma uredi stalni saborski stenografski urad.

Letos je petindvajset let, odkar je izšla prva učna knjiga za hrvatsko stenografijo. In koliko se je v tem času na tem polju storilo, so nam najbolji dokaz gornje vrstice. Iz malega je naraslo veliko drevo, ki krepko razširja svoje veje na vse strani Jugoslavjanstva. In kdo ima pri tem velikem napredku v stenografiji največ zaslug? Stenografsko društvo je samo priznalo, izvolivši svojega predsednika prof. Fr. Magdića prvim počastnim članom, kar je vrli mož v istini zaslužil.

Poleg svojega težavnega poklica učiteljskega na zagrebske realni gojil je Magdić stenografijo po Gabelsbergerovem sistemu ter ga tako spopolnil, da se ga zdaj vsi oklepajo. Prof. Magdić izuril je večidel hrvatskih stenografov, ki pod njegovim predstvom upravljajo posle saborskega stenografskega urada še dandanes.

Prof. Fr. Magdić je štajerski Slovenec, tedaj naš rojak, pa se tem bolj radujemo, da je on postavil temelje hrvatski in slovenski stenografiji. Te vrstice so tudi napisane v to svrhu, da upozna naš slovenski svet sploh zasluge tega vrlega delavca na kulturnem polju hrvatsko-slovenskem. K petindvajsetletnici književnega delovanja v stenografiji čestitamo tudi mi ter želimo vrlému profesorju, da bi še dolgo let upravljaj kot starešina s stenografskim društvom!

Dnevne novice.

V Ljubljani, 24. marca.

(Koncert „Glasbene Matice“) se je prvi večer, kakor se nam brzojavno sporoča, sijajno obnesel. Dvorana je bila polna odličnega občinstva, posebno veliko je bilo navzočih tudi glasbenih umetnikov. Koncert sta počastila s svojim pohodom nadvojvodi Ludvik Viktor in Evgen ter grof Hohenwart in dr. Friebeis. Vsako točko vsporeda je občinstvo vsprejelo z glasnim odobravanjem, zlasti so navzočim vgajale slovenske narodne pesmi. Pevskemu vodji gosp. Hubadu so glasbeni veščaki čestitali na sijajnih uspehih, katere je dosegel s svojim izvrstno umetlano izvežbanim pevskim zborom. Občinstvo ga je neštivilnokrat pozvalo na oder ter mu poklonilo krasen venec. Vsi današnji dunajski listi prinašajo znamenite kritike, v katerih se trdi, da zbor nadkriljuje vse dosedanje uspehe. Danes je poskušnja za jutrajšni drugi koncert, kateremu želimo jednako lepih uspehov. Natančneje poročilo nam je obljubljeno.

(Beganje ljudstva.) Kolikor bolj se bliža Velika noč, toliko več imajo govoriti ljudje, katerim je lanski velikonočni potres ostal v kosteh. V prvi vrsti begajo ljudi neka ženščeta in pripovedujejo o grozah, ki čakajo Ljubljano prihodnjo veliko noč. Razvijajo pa tako živahno fantazijo, da so se že resni ljudje pričeli o tem razgovarjati. Sklicujejo se na izreke duhovnikov, in to nam daje povod, najodločnejše se zavarovati proti vestem, da duhovniki tako beganje podpirajo in da celo pridigujejo, da ima ljudstvo dovolj vzroka tresti se pred velikonočnimi prazniki. Tako žensko naj se prime in izroči policiji! Prebivalstvo naj se pomiri, saj je pač malo predrzno sklepati, da bi se potres, ki se je lani z velikansko silo pojavil, letos zopet ponovil in to ob istem času. Če je bila lanska Velika noč tako strašna, upajmo bode toliko veselejša in slovesnejša letošnja, zlasti za one, ki bodo tudi svojo velikonočno cerkveno dolžnost izpolnili.

(Zaslepljenost.) Včerajšnji „Narod“ je ponatisnil naš članek: „Slov. Narod“ contra „Slov. Gospodar“, in sicer, kakor pravi, iz tega namena, da razvidijo njegovi čitatelji, kako se o njem piše. Iz priobčenega članka brez težave spoznajo „Narodovi“

čitatelji, ako so iskreni, da gledé surovosti v polemiki mi nismo vredni „Narodu“ niti jermenov odvezati od čevljev. Vzlasti se v tem prepričanju potrdé, ako pomnijo, da je za uvod ponatisu omenjenega članka „Narod“ pridejal nastopne besede: „Ni li opravičeno, da pobijamo z največjo brezozirnostjo ljudi, kateri ne uživajo in niso vredni večjega spoštovanja, nego jim ga jamči kazenski zakon.“ — Tako nizkotno piše „Narod“ v istem hipu, ko se spodtika nad našim skromnim načinom polemike. To je res skrajna zaslepljenost, kateri virov je iskati v skrajni osebnostankarski strasti. Ta „argumenta baculatoria“ so pač v navadi drugod, pri olikanih in razumnih ljudeh pa se še niso udomačila.

(„Slovenec je malo ekonomov.“) O tem naj-novejšem „Narodovem“ poklonu, s katerim sobotni „Narod“ slavi zmožnost slovenskega uma in dlana, spregovorili smo že v včerajšnjem listu, popravimo pa, da se nam je v omenjeni notici po pomoti vrnila beseda „izmišljen“ namesto „značilen“. Stavek „Narodov“, da je Slovenec le malo ekonomov, da zato „od farovžev neodvisni kmetje“ raje oddajajo svoje glasove pri volitvah Nemcem, ki so seveda izvrstni gospodarji, ni izmišljen, pač pa značilen za „Narod“, ker s tem popolno zataji svoj narodni program, ob enem pa tudi blati naš narod pred tujci in neresnično piše, češ, da je Slovenec malo ekonomov in da, ko bi Nemcem ne bilo, bi kmetje niti dobrih poslancev ne mogli dobiti. — Boljše nemških liberalcev na Kranjskem tudi pokojni „Wochenblatt“ ni zagovarjal. — Dober tek!

(Promocija.) Gospod Valentin Korun, gimnazijski profesor v Kranju, je bil 23. t. m. na vseučilišču v Gradcu promoviran doktorjem modroslovja.

(Imenovan) je okrajni zdravnik 2. vrste dr. Iv. Vavpotič v Novem Mestu okr. zdravnikom prve vrste na istem mestu.

(Slovensko gledališče.) V sinočnem poročilu je stavec spremenil gosp. predstavjalca „Reveka Andrejčka“ v predstavjalca, kar menda g. pisatelj Bedenek še nikdar ni bil. — Danes se vrši, kakor smo že omenili, benefica gospice Slavčeve in gospice Polakove.

(S Save.) — Naša pošta. — Pred nekoliko dnevi se na naši pošti, kakor že pogosto, zopet ni dobilo zahtevanih znamk. Isto tako se je došla nakazana denarna pošiljatev mesto po preteku 24 ur realizirala še le čez štiri dni. — In družih nerednosti? Teh je tam! Naša pošta je res pravi unicorn svoje vrste! Kar se dogaja tu, bi bilo pač umestno tam doli na Turškem kje ter umljivo čestilecem velicega Alaha, nikakor pa ne nam poštem avstrijskim Slovincem. — „Čemu se ne pritožite na slavno c. kr. pošto ravnateljstvo?“ dejal bo kdo. Odgovor: „Zato, ker se slavnoisto na vse pritožbe, katerih se je vložilo že celo legijo in ki so obsegale ogromne, tehtne službene nerednosti, nič ne ozira in jih jednostavno niti ne rešuje!“ A kaj se hoče? Bog je visoko, a car daleko! Štiri leta bo tega, kar se nam je poslalo bivšo obskurno natakario za pošto upraviteljico na Savo. Bog si ga vedi, na podlagi kacega npravnostnega spričevala se je to ženščino vzelo v javno službo? Štiri leta bode torej že skoro tu — neredov je bilo javljenih že cele kope — pa menite, da pride kdo iz Trsta blizu, da bi preiskal jedno ali drugo stvar ter odstranil nedostatkosti? Kaj šel! Cela dolga štiri leta že se ni škontrirala naša pošta! In poleg še nekaj! Naš poštni urad je tudi nekak zavod, katerega pravo ime pa se mi gabi zapisati. Tacih zavodov je, kakor sem čul, mnogo tam v tržaškem starem mestu. Toliko pohujšanja, kakor ta štiri leta, ni še videla Sava, kar teče todi mimo. Vsa okolica se škandalizira! Tukajšnji slavni župnijski urad se je sicer radi skrajno nemoralnega življenja poštaričinega pritožil na c. kr. pošto ravnateljstvo, a pomagalo ni nič. Zato pa naši „gospodičinji“ raste greben od dne do dne, češ, saj mi nobeden ne more do zoba! In zdaj se v tem c. kr. javnem uradu zopet pletejo po-voji in pripravljajo plenice, to seveda v ne malo pohujšanje župljanov. In naše c. kr. pošto ravnateljstvo?! Nič, molči, ne gane se! Bode li slavnoisto morda vendar-le zbudilo se ter uvedlo kako preiskavo gledé službenega poslovanja in npravnega življenja naše poštarice? Bode li kake pomoči, ali moramo petkrat še nekoliko višje? — Prosimo odgovora.

(Iz Vodic) 21. marca: Pri nas so ta teden začeli podirati staro, po potresu porušeno cerkev, da

se namestu nje postavi nova. V ponedeljek je gosp. župnik maševal v ta namen, da bi nas Bog obvaroval vsake nesreče pri podiranju stare in zidanju nove cerkve. Prav veliko ljudij je prišlo k tej maši. V četrtek, na sv. Jožefa dan popoldne po litanijah so zvonovi zadnjikrat zapeli v slovo od stare cerkve. Marsikatero oko je bilo solzno pri tem tužnomilem zvonjenju, ki je trajalo skoro jedno uro. Ljudje so ves čas pred kapelico molili v zahvalo za vse v stari cerkvi prežete dušne dobrate. — V petek je znani mojster Zotlar iz Tunjic vzel zvonove iz zvonika. Tudi križ je že snel in jabolko, v katerem pa ni bilo nobenega spominskega pisanja. — Kavke sedaj žalostno obletavajo zvonik, v katerem so imele dolgoletno stanovanje. Tudi one so po potresu deložirane.

(S Šenturške gore), 23. marca. Zbudila se je priroda iz zimskega spanja in nastopila je ljubomila spomlad. Vse je oživel. Travniki so začeli zeleniti in cvetlica za cvetlico se prikazuje iz razgrete zemlje. Razven zadnjih v „Slovenec“ št. 51. omenjenih se na naši gori že bujno razcvetajo nünke (*Crocus vernus*), dišeče in pasje vijolice (*Viola odorata* in *canina*), konopnice (*Anemone nemorosa*), petoprstnik (*Potentilla verna*), solzao zeljca (*Chrysosplenium alternifolium*), čmrljevje (*Corydalis cava*), pasja čebulica (*Gagea lutea*), po njivah spomladni in bršljinasto-listni jetičnik (*Veronica verna* & *hederaefolia*), erdeča mrtva kopriva (*Lamium purpureum*), kurja čreva (*Stellaria media*); po grabnih lapuh (*Tussilago Farfara*) in repuh (*Petasites vulgaris*). Leska (*Corylus Avellana*) že obilno praši iz svojih abrenkov na rdeče iz popkov štrleče prstiče, ki obečajo mnogo lešnikov. Veselo pojo škinkovci na drevju okoli pohištva in veličastno se razlega petje kosa in cikvta po gozdu; milo pa žvrgoli tašca v grmovju. — Metuljčka mali koprivar (*Vanessa Urticae*) in rumenček (*Colias Rhamni*) že nekaj dni preletavata od cvetlice do cvetlice iskaje si sladčice. Mravlje so tudi že prilezle iz svojih zimskih bivališč na površje in marljivo popravljajo kupčke razdejane po snegu. Omeniti moram še murčika (*Gryllus campestris*) in arsejce (*Lacerta agilis*), ki se tudi že tako rada ogrevata na dobrodejnih solnčnih žarkih, oni pred svojo luknjico, ta na kakem kamenu pod grmom. Priroda obhaja vstajanje!

(Tat je vlomil) na tiho nedeljo med službo božjo od 10—11 ure v farovž pri sv. Vidu nad Cirknico. A ni odnesel nič posebnega. Ravno to se je ponavljalo po noči od 2—3 ure v ponedeljek potem, na kar so se ljudje zbudili. Kolikor se more spoznati, ni druge škode, kakor da je okno pri kleti strto in vina malo manjka.

(Mestnega knjigovodstva in mestne blagajnice) uradne prostore snažili bodo dne 26. in 27. t. m., zato bodeta urada imenovana dva dni za stranke zaprta.

* * *

(Urednik Mandić pred porotniki.) Iz Trsta se nam poroča: Dne 21. t. m. je bil pred porotniki obtožen urednik „Naše Sloge“ gosp. Matko Mandić. Tožilo ga je državno pravdnštvo zaradi pregreška hujskanja proti oblastvi. Objavil je namreč v „Naši Slogi“ pastirski list poreškega škofa Flappa, a tako, da je bilo povedano ravno nasprotno od onega, kar je bilo res v pastirskem listu. Porotniki so bili razven jednega vsi Italijani. Razprava se je vršila s pomočjo tolmača, ker se je obtoženec branil hrvatski. Urednik Mandić je bil obsojen na dva meseca v zapor.

* * *

(Novodobna pravica.) Iz Washingtona se poroča nekemu listu nastopna obsodba ondotnega sodišča, ki dovolj jasno priča, koliko velja dandanes pravičnost. Hči brigadnega generala Fleglerja je zasačila na svojem vrtu nekega zamorca, ki je z namenom, da bi si potolažil svoj lačni želodec, utrgal nekaj jabolka na bližnjem drevesu. Komaj zapazi Flegler „zločinca“ na drevesu, ustrelil nanj s samokresom, da se mrtev zvrne na tla. Radi tega dejanja jo je sodišče obsodilo na — 3 ure zavora in 500 dolarjev denarne kazni. Odmerjeno kazen je prestala ubijalka 10. t. m. in sicer v pisarni ondotne kaznilnice, mej tem ko jo je voznik čakal pred vrati in jo po preteku 3 ur odvedel domov.

(Davek na užigalice.) Pričetkom tekočega tedna se je podala deputacija izdelovalcev užigalic k finančnemu in trgovinskemu ministru, ter izročila spomenico, v kateri se prosi, da bi se ne uvedel nameravani davek na užigalice. V spomenici se na-

glaša, da bi vsled uvedbe nameravanega davka moralo prenehati več tovarn, ki bi ne mogle shajati z večjimi stroški. Konečno se predlaga, naj se uvede monopol, ako je popolno neizogiben novi davek, na ta način sme država računati na okroglih 16 milijonov dohodka, ako le neznatno poviša tržno ceno. Ministra sta odgovorila, da bodeta sklicala anketo, katera se bode o tem posvetovala. — Iz omenjene spomenice je razvidno, da se kapitalisti boje le za svojo kožo, ker bi se potem nekoliko znižali njihovi mastni dohodki, in jim je toraj vse jedno, naj se uvede davek ali ne, samo da ne zadene njihovih bremen. Gledati pa je v prvi vrsti na to, da se z novim davkom ne obremene nižji stanovi, kateri po svoji ogromni večini porabijo največ omenjenih izdelkov. Toda, kakor se vidi, se na to nihče ne ozira, da je le kapital prost, pa je stvar rešena, naj si bode pravično ali ne.

(Kaj vse premore skopuh?) Krojača Simon Darmone v Chicagi so nedavno zaprli, ker je silil svoja otroka 12 letnega sina in 13 letno hčer, da sta morala vsaki dan hoditi beračit. Vsaki dan sta morala ob ugodnem in neugodnem vremenu tavati po mestnih ulicah in ljudi nadlegovati za denar. Ako sta prišla zvečer domov, morala sta najprej očetu odrajtati naberačeni denar, ako ga je bilo po očetovem računu premalo, bila za plačilo tepena in sta morala brez večerje spat. — Tako je delal s svojima otrokoma oče, ki je imel, kakor se je sedaj skazalo, ko so ga zaradi tega zaprli, več kakor 40 tisoč glid. premoženja.

(Modra in pogumna deklica.) Devetletna deklica Marija Och je 8. januarja t. l. blizu Portsmoutha v Združenih državah v Ameriki zabranila s svojo modrostjo in pogumnostjo veliko nesrečo na železnici. Zvečer je namreč ob železnici iskala konja, ki ga ni bilo v hlev. Našla ga je na železničnem tiru na nekem mostu, kjer je imel mej prage zatakneni sprednji nogi in ni mogel nikamor. Deklica razmišlja, kaj storiti. Domov ne sme, ker preden pride ona do doma, privozi že večerni vlak do tega kraja. Sklene opozoriti vlak na nevarnost. Most je bil na jako zakrivljenem železničnem tiru in strjevodja ga je še le opazil, ko je bil že vlak na njem. Gotovo bi torej tudi konja ne opazil pravočasno. Zato dekletce zleze na most, hiti po mostu proti kraju, odkoder je imel priti vlak, ter napravi ogenj, da bi opozorila strojevodjo. Komaj pet minut potem se je že vlak vetavil pred ognjem. Imel je polno popotnikov, ki so bili pogumnemu dekletcu zelo hvaležni, kajti najbrže, da bi se bil vlak nad konjem prekucnil iz mosta v 80 čevljev globok propad. — Za to modrost in pogumnost, ki je rešila konja in skoro gotovo tudi popotnike velike nesreče, je bilo dekletce bogato obdarovano.

Društva.

(Katoliško delavsko društvo v Mariboru.) Proti pogubonosnemu delovanju socijalnih demokratov, kateri, kakor povsod, tudi v Mariboru jako marljivo delujejo za razširjanje svojih nevarnih idej, treba je bilo jez postaviti. To se je zgodilo. Ustanovili smo katoliško delavsko društvo, katero že zdaj šteje blizu 200 udov. Da je socijalnim demokratom to društvo trn v očeh, se razume. Navzlic temu pa društvo vrlo napreduje in očitven blagoslov božji je z njim. Lepo je videti, kako nemški in slovenski delavci bratovsko v tem društvu delujejo za vzvišeni smoter društva, za prenovljenje človeške družbe na krščansko-katoliški podlagi. Kjer srca prešinja katoliško prepričanje, tam se nobenemu narodu pravice ne kratijo. Nasproti pa narodni šovinizem le v liberalnem taboru nestrpno in ošabno svojo glavo povzdiguje. — Imenovano društvo je ravno na praznik sv. Jožefa pokazalo, kako mu je moško versko prepričanje sveta stvar. Ta dan namreč je v stolnici zjutraj prvokrat slovesno praznovalo praznik svojega varuha, ter se te slavnosti korporativno mnogoštevilno udeležilo. Pri službi božji je imel cerkveni govor stolni kapelan g. Fr. Simonič, koji je jako duhovito in krepko zavračal in ožigosal prevratne ideje socijalne demokracije. In kar je najbolj spodbujalo vse navzoče, bilo je to, da so se vrli udje-delavci tako mnogoštevilno udeležili skupnega sv. obhajila — kakor do sedaj pri možeh nismo bili navajeni videti. Le tako dalje — in vseh ne bode izostal.

(Novo gasilno društvo) se snuje v Gorenjem Logatcu. Zupanstvo je pravila že predložilo c. kr. deželni vladi.

Narodno gospodarstvo.

Iz Suhorja, 28. februar.

Iz našega kraja pride malokdaj kak dogodek mej svet, zato tudi malokdo vé, kako se nam godi in kaj nas teži. Po zlošnem življenju ne povprašujemo, le to premišljujemo, kako bomo živeli. Hudih časov smo dočakali, tako pogosto toži sosed sosedu. Mnogo jih je v Ameriki, še več jih gleda za njimi poželjivo po kakem zaslužku. — Doma zaslužka ni, trta je odpovedala, pogosto niti ni za sol, to je stara reč. Malo nas je, kateri bi imeli pogum na razvalinah starih vinogradov nove saditi z ameriško trto; ni delavcev in ne denarja. Mnogi gospodarji so šli v Ameriko z namenom, tam si toliko prislužiti, da bi mogli dolgove nekoliko poplačati in potem vsaj za silo napredovati. Večinoma pa so se vsi opekli, to skušnja uči. Zene se doma same pogosto še z otroci mučijo, dolgovi se ne plačujejo, le še rastejo, gospodarstvo zastaja in marsikatero pojde še ravno zavoljo Amerike rakom žvižgat. In vender je vsak opomin: Nikar v Ameriko, rajši doma rigolajte, si boste s tem več pomagali, kakor z Ameriko, dostikrat zastoj.

Tukaj je tako, kakor pri mali loteriji. Enemu, recimo dvema se posreči terno zadeti, in potem stavi vse v nadi kaj dobiti. Tudi v Ameriki se je posrečilo jednemu ali drugemu kaj zaslužiti, da je domu poslal, in zavoljo tega si mnogi tako dolgo ne dajo miru, dokler se ne spravijo v novi svet, v neznane kraje, sreče si lovijo, to tembolj, ker čujejo, da je v Ameriki dosti boljše hrana nego doma. Da se slišijo glasovi: ta ali oni se je tam ponesrečil, ta bi pa rad domu prišel, pa uima s čem, to jih nič ne ustavlja, navadni odgovor je: če v Ameriki ne bo nič, saj tudi doma ni nič; le delati moram trdo in še pri slabi hrani; hočem vse jedno poskusiti. — Prosimo merodajne kroge, da bi se nas po moči usmilili in nam pomagali. V prid bi nam bila železnica, ko bi nam bližje prišla, vsaj bi potem utegnili prodajati kako sadje, katero nam zdaj, če ga tudi dobimo, le malo zaleže.

Veliko težavo imamo tudi, ker vode nimamo. Porečete: brez vode ni mogoče živeti. — Suhorska fara leži pod Gorjanci na Belokranjskem, šteje čez 1800 duš, deloma vmes, deloma skupno žive tukaj tudi grško-katolički fare v Dragah, kako da bi ta obljudeni, obširni kraj ne imel vode?

Imamo deževnico, kapnjice in mlake. V teh se redijo in skakljajo živali, naši ljudje pijejo ušivo, živo vodo in morajo biti še veseli, da jo imajo. Pri nas pogosto nastaja tifus (vročnica), kako hudo je, da se bolniku ne more dati sveže vode, morda se take bolezni ravno zavoljo pomanjkanja dobre vode dolgo drže. O vsaki suši take kapnice in mlake vsahnejo, takrat jih otrebimo za silo blata in druge nesnage, ki se je nabrala v vodnjakih. Milo je videti, kako z velikim trudom in zamudo časa o takih prilikah ljudje vozijo vodo na kolih daleč po poldrugo uro in dalje, dostikrat po dva sosedu vprežeta svoja vola v jarm v ta namen. Zato smo hvaležni našemu poslancu gosp. Schweigerju, da je v pretečenem zasedanju deželnega zbora pokazal javno to našo muko in poprosil pomoči. Ravno tako je nam iz srca govoril, ko je povdarjal potrebo lažje in ceneje dobave ameriških trt. Mi občujemo večinoma le s Hrvati, ker visoki Gorjanci nas ločijo od Kranjskega sveta, ti pa so glede kmetskega napredka še večji reveži od nas. Če bi rigolal, za drag denar od daleč mu je mogoče dobiti trt, to tudi jemlje srčnost. Če bi se komu zdelo, da smo prečrno pisali, naj pride sem, lahko se sam prepriča.

Telegrami.

Dunaj, 24. marca. Včeraj so se posvetovali klubovi načelniki z ministerskim predsednikom grofom Badenijem o predmetih, ki se naj razpravljajo v državni zbornici. Vsprejel se je predlog Chlumeckega, da se do Velike noči rešijo še nekatere manjše predloge. Zbornica se snide z nova 14. aprila. Prvi večji predmet po Veliki noči je volilna reforma. V prvi seji po praznikih se bode razpravljal zakon gledé uradniških pokojnin.

Budimpešta, 24. marca. Posl. zbornica je vsprejela v včerajšnji seji cel proračun za domobransko ministerstvo ter odklonila vse opozicijske predloge.

Berolin, 24. marca. Cesar in cesarica sta se odpeljala včeraj popoldne v Genovo.

Rim, 24. marca. V senatu je predložil včeraj denarni minister Colombo načrt glede kredita za Afriko. Glavna razprava se vrši danes. Posl. grof Nigra odpotuje prihodnji četrtek na Dunaj.

Rim, 24. marca. „Agencia Stefani“ se poroča iz Masave: Neguš Menelik je sedaj pri Adagami. Adigrat, koder je sedaj glavna italijanska četa, je preskrbljen z živežem in strelivom.

London, 24. marca. „Reuters Office“ poroča iz Kairo: Angleške čete so dospele v Agaše. Kraj je dobro utrjen in se lahko brani pred prvimi napadi.

Hennebergova svila

— pristna le, ako se naroči neposredno od moje tovarne — črna, bela in barvena, od 35 kr. do glid. 14/65 meter, — gladka, progasta, križasta, vzorčasta, damasti itd. (okoli 240 raznih kakovosti in 2000 raznih bój, vzorcev itd.) poštnine in carine preste na dom. Vzorec obratno. Dvojni pisarni porto v Švico.

Tovarne za svilo G. Henneberg
25 (o. in kr. dvorni zalagatelj) v Curihu. 8-2 1

Pomirljivo

sliz razkrajajoče in izvrstnega okusa so
antikataralične pastile lekarja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)

katero učinkujejo proti hripavosti in olajšujejo kašelj. — Cena
škatljici 25 kr., 10 škatljice glid. 2.—. 124 (50-6) 4

Umrlj so:

22. marca. Jožefa pl. Kleinmayer, uradnikova vdova, 73 let, Žabjak 4, vodenica.

23. marca. Marija Pollak, uradnikova vdova, 63 let, Breg št. 2, vodenica. — Evfrosima Planine, zasebnica, 67 let, Studentovske ulice 9, ostarelost. — Jožef Accetto, zidarskega mojstra sin, 17 dni, Kravja dolina 19, oslabljenje.

Tržne cene v Ljubljani

dné 21. marca

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, m. st. . . .	8 20	Špeh povojen, kgr. . .	— 66
Rež, „	7 40	Surovo maslo, „ . .	— 75
Ječmen, „	6 40	Jajce, jedno	— 2
Oves, „	6 80	Mleko, liter	— 10
Ajda, „	7 60	Goveje meso, kgr. . .	— 64
Proso, „	7 —	Telečje „	— 64
Koruz, „	5 30	Svinjsko „	— 66
Krompir, „	2 60	Koštrunovo „	— 40
Leča, hktl.	10 —	Piščanec „	— 70
Grah, „	10 —	Golob „	— 20
Fižol, „	11 —	Seno, 100 kgr. . . .	2 32
Maslo, kgr.	— 90	Slama, 100 „	2 70
Mast, „	— 70	Drva trda, 4 kub.m. .	6 50
Špeh svež, „	— 64	„ mehka, 4 „	4 80

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura po Celziju	Vetrovi	Nebo	Mokrina v 24. urah v mm.
23	9. zvečer	737.7	10.1	sr. vzh.	jasno	
24	7. zjutraj	738.0	2.6	sl. svzh.	megla	0.0
	2. popol.	735.8	19.1	sl. sever	jasno	

Srednja včerajšnja temperatura 10.7° in za 5.7° nad normalom.

Stavbeno podjetje

(koncesijovani zidarski mojster)

se priporoča

za izvrševanje vseh v to stroko
spadajočih del. 191 8-5

Ivan Pittini, Kongresni trg 12.

Prijatelji slovenske akad. mladine, naročite se na

„ZORO“

ki je glasilo slov. katol. akadem. dijaštva.

Cena: Za nedijake 80 kr., za dijak 50 kr.

Upravnik: Pavel Marija Valjavec, stud. iur.,
Dunaj, V., Matzleinsdorferstrasse 76, III, 31.

Menjalnica bančnega zavoda

Schelhammer & Schattera

Wien,

I. Bezirk,

Stefansplatz

Nr. 11, Parterre.

Najbolje priporočena
za preskrbljenje vseh
v kurzem listu
zaznamovanih
menic in vrednostij

Najnižja cena.

Najnovije

klobuke

za 235 15-1

gospode in dečke

iz klobučine

priporoča velespoštovanjem

C. J. Hamann

v Ljubljani, Glavni trg št. 8.

Najnižja cena.

Prav dobro ohranjeni

vezani kozolec

iz hrastovega lesa je v ceno na prodaj. —
Pojasnila daje kranjska stavbinska družba. 239 2-1

Ne tratite tuje bobove kave, ki nima nič redilnega!

Kdor pa vzame $\frac{2}{3}$ prave

Kneippove

sladne kave,

a v rudečih zavitkih

s tu pristavljeno varstveno znamko, in $\frac{1}{3}$ prave 145 24-4

Oelz-ove kave,

dobi odlično, redilno in dober kup kavino pijačo.

Na prodaj je povsod.

Najboljše kakovosti, blago-dejen, oživljajoč, krepien, in zlasti sredstvo za vzbujanje teka je

Želodčni ali

Marijaceljski likër

1 steklenica 20 kr., 6 steklenic 1 gld., 3 ducate steklenic 4 gld. 80 kr.

Dobiva se v 442 9

lekarni Ubalda pl. Trnkóczy-ja

v Ljubljani, zraven rotovža

in se vsak dan s prvo pošto razpošilja.

Ana Rupnik

izdelovalka umetnih cvetlic

v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 13,

priporoča se prečastiti duhovščini in slav. občinstvu

v izdelovanje vsakovrstnih šopkov za cerkev in altarje, vencev za bandera in razne cerkvene slovesnosti,

kakor tudi

popolne oprave za nove maše

po primerni ceni. 189 6-6

Na prodaj ima

pravi ribniški fižol za seme

Jakob Lavrenčič

v Sodražici.

195 10-5

(35 10-7)

Zaspanje izključeno!

Anker - budilnica s po noči svetečo se kazalno ploščo in večno pratiko gld. 2-75.

Salon - budilnica, štirioglasta, 25 cm. visoka, pozlačena in gravirana, bije četrti in pol ure gld. 7-.

Remont. iz jekla za gospode in gospé gld. 4-., s trojnim okrovom gld. 6-.

Remont. iz pristnega tulla-srebra za gospode in gospé z zlato vlogo gld. 9-., s trojnim okrovom gld. 11-., s koledarjem in meseč. kazalom gld. 15-.

Remont. iz 14 kar. zlata za gospé gld. 12-., s trojnim okrovom gld. 18-.

Anker-remont. zlata, za gospode brez okrova gld. 25-., s trojnim okrovom gld. 35-.

Ure z nihalom po cenilniku.

Zakonski prstani izvirni, iz 14 kar. zlata, komad gld. 5-., masivni gld. 7-.

Najtežavnejše poprave okraskov in raznih ur se vsprejemljejo in točno izvršujejo. — Ostanki zlata in srebra vsprejmejo se mesto plačila.

Prečast. duhovščini pošilja brez povzjetja; plača po dogovoru.

Ilustr. cenilniki zastoj in franko.

Emil Mayer,

c. kr. trg. sodno zabeležen zbiratelj

na Dunaju I.,

Schottenring 33/c.

Sidro

Liniment. Capsici comp.

18-7 z lekarnarstva Richtera-jeve v Pragi 296

priznana izvrstno bolečine olajšujoča mazilo je dobila posodica po 40 kr., 70 kr. in 1 gld. v vseh lekarnah. Zahteva naj se to sploh priljubljeno domače zdravilo kar kratko kot 726 70-30

Richter-jev liniment s „sidro“

ter sprejme iz previdnosti le v steklenicah z znano varstveno marko „sidro“ kot pristno.

Richter-jeva lekarna

pri zlatem levu v Pragi.

Križev pot

z ličnim okvirom vred, 95 cm. visok. popolno izgotovljen, je na prodaj za nizko ceno

65 goldinarjev.

F. R. TOMAN,

podobar in pozlatař v Ljubljani,

Križevniški trg št. 1. 220 3-2

Prevzel sem dobro znano 215 3-2

krčmo „pri Janžku“

(poprej Gabrijelčič)

na Brezjah pri Mariji Pomagaj

ter se priporočam čast. duhovščini, kakor sploh vsem romarjem za obilen obisk. — Skušal bom vedno postreči z okusnimi jedili, z dobrim, pristnim vinom in svežo pivo. Na razpolago imam tudi 40 postelj za prenočevanje, in vozove.

Alojzij Rozman, gostilničar in posestnik.

Prodaja stavbenih materialij.

Radi podiranja hiše št. 15 v Kolodvorskih ulicah se bodo razprodajala na mestu v četrtek, 26. marca dopoldne od 8—12 ure in popoldne od 2—5 ure okna, vrata, tlaki, kakor tudi druge stavbinske materialije.

236 2-2

Franc Stupica

trgovina z železnino 228 6-2

v Ljubljani, Marije Terezije cesta 1

priporoča svojo veliko zalogo

traverz, železniških šin, roman- in portlant-cementa, štorij za obijanje, vsakovrstnega železa za vezi, štedilnikov, in sploh vseh k stavbam potrebnih reči po jako znižanih cenah.

Dunajska borza.			Dne 23. marca.			Kreditne srečke, 100 gld.		
Dne 24. marca.			4% državne srečke l. 1854, 250 gld.			4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld. 136		
Skupni državni dolg v notah	100	gld. 80 kr.	5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	157	gld. 50 kr.	Avstrijskega rudečega križa srečke, 10 gld. 18	50	„
Skupni državni dolg v srebru	100	85	Državne srečke l. 1864, 100 gld.	195	25	Rudolfove srečke, 10 gld.	25	25
Avstrijska zlata renta 4%	122	45	4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	98	70	Salmove srečke, 40 gld.	69	50
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron	101	20	Tisine srečke 4%, 100 gld.	143	25	St. Genois srečke, 40 gld.	71	50
Ogerska zlata renta 4%	121	70	Dunavske pravne srečke 5%	127	50	Waldsteinove srečke, 20 gld.	60	—
Ogerska krona renta 4%, 200 kron	98	85	Dunavsko vranavno posojilo l. 1878	107	—	Ljubljanske srečke	22	50
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	983	—	Posojilo goriškega mesta	112	—	Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	170	—
Kreditne delnice, 160 gld.	372	50	4% kranjsko deželno posojilo	98	35	Akcije Ferdinandove sev. železn., 1000 gl. stv. 3445	—	—
London vista	120	55	Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	99	20	Akcije tržaškega Lloydja, 500 gld.	447	—
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	58	90	Prioritetne obveznice državne železnice	221	—	Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	96	25
20 mark	11	77	„ južne železnice 3%	167	70	Dunajskih lokal. železn. delniška družba	63	—
20 frankov (napoleonidor)	9	56	„ južne železnice 5%	130	40	Montanska družba avstr. plan.	81	—
Italijanski bankovci	43	60	„ dolenskih železnice 4%	99	50	Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	161	—
C. kr. cekini	5	65				Papirnih rubljev 100	127	50

Nakup in prodaja

vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.

Zavarovanje za zgube pri žrebanjih, pri izžrebanju najmanjšega dobika.

Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba

„MERCUR“

Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvarih, potem o kursnih vrednostih vseh špekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za doseg kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti

naloženih glavnice.